

SAN MARCO IN LAMIS-I AGOSTINO ATYA NAPLÓJÁBÓL

Pio atya gyermek- és ifjúkora (... - 1921)

Az én jelenlétemben, valamint a nővér, Giovina asszony és a családhoz tartozónak tekintett házvezetőnő előtt csupán néhány szót váltott Raffaelina és Pio atya. Angyali tekintetük azonban minden szónál beszédesebb volt. Másnap Pio atya odajött hozzám, és arra kért, üzenjek az édesanyjának, hogy küldje utána Foggiába a legszükségesebb személyes dolgait, mert a provinciális atya azt mondta, hogy többé nem térhet vissza otthonába. Valójában Benedetto atya később azt mondta nekem: „Azt mondtam Piónak, hogy élve vagy halva, de most már a kolostorban kell maradnia.” Néhány nap múlva vissza kellett térnem San Marco la Catolába, ahol akkoriban tanítottam. Pio atya pedig Foggiában maradt. Több alkalommal meglátogatta még Cerase kisasszonyt, meggyóntatta, feladta neki az utolsó kenetet és a szentségeket, és mellette maradt egészen 1916. március 25-én bekövetkezett haláláig. A későbbiek során tudomásomra jutott néhány részlet a két hívő lélek, Pio atya és Raffaelina kisasszony között folytatott beszélgetésekből. Ezeket Giovina asszony mesélte el nekem, aki a betegszoba melletti nappaliból hallotta a következő szavakat:

Pio atya: „Leányom, mondjuk meg Jezusnak, hogy helyetted inkább engem szólítson magához!”

Raffaelina kisasszony: „Ne, atyám, én akarok először Jezus színe elé járulni, azután megkérem, hogy majd küldjön el engem önért, ha itt lesz az ideje.” Ehhez hasonló hangnemben folyt tovább a beszélgetés kettejük között, míg végül Pio atya belenyugodott, hogy a kedves lélek Jezus parancsának engedelmességet elsőként lépjen színe elé. Raffaelina kisasszony tehát elfoglalta a helyét a Paradicsomban, Pio atya pedig végleg a kolostorban maradt, és többé nem tért vissza otthonába. Ez a kegyes lélek szinte feláldozta magát Istennek azért, hogy Pio atya végleg visszatérhessen a kolostori életbe. Az atya foggyai tartózkodása után San Giovanni Rotondóba indult. Amikor 1916 májusában katonai szolgálatom ügyében Foggiában jártam, Pio atyát ágyban fekvő találtam, mert mint oly gyakran megesett, ismét beteg volt. Ekkor a következő szavakat intézte hozzám: „Atyám, parancsolja meg nekem hát ön, hogy hagyjam el ezt a földet, hadd járulhassak végre Jezus urunk elé!” Nemleges válaszomra így felelt: „Önök mind kegyetlenek hozzám. A provinciális atya, Benedetto atya is megtagadta ezt tőlem, és most ön is. És most az a kedves lélek is, aki már a Paradicsomban van, azzal jön nekem, hogy nem tehet értem semmit, mert Jezus nem akarja... Ha ezt tudtam volna, nem engedtem volna neki, hogy előttem menjen a Paradicsomba. Mindannyian kegyetlenek hozzám.” Az atya ugyanis ekkoriban még nem ismerte küldetését, amiért Jezus erre a világra küldte őt.

Amikor Genovába indultam, ahol a katonai kórházban kellett kápláni szolgálatot teljesítenem, ismét átutaztam Foggián, ahol ismét ágyban fekvő találtam Pio atyát, aki ez alkalommal ezt mondta nekem: „Atyám, menjen csak nyugodtan, mert van, aki imádkozik és szenved önért!” Én erre ezt feleltem: „Osszuk meg egymás között a szenvedéseket!” Mire ő: „Az igazgyöngyöt nem

ajándékozunk el. Legyen nyugodt.” A tábori kórházban, ahol a háborús katonai szolgálatomat teljesítettem, jó dolgom volt, a caporettói katasztrófát sem kellett személyesen átélnem. Mindez az atya érdeme, aki imádkozott és szenvedett értem.

1916 végén az atyát San Giovanni Rotondóba küldték, és ott is maradt élete végéig. 1918 szeptember végén magam is San Giovanni Rotondóba utaztam a szabadságomat eltölteni. Pio atya szeptember 20-án kapta meg a stigmákat. Amikor beszéltem vele, kézfejen egy pirosas foltot pillantottam meg. Ekkor a stigmák még nem jelentek meg mindenki számára látható formában és teljes terjedelmükben. Akkoriban még nekem sem volt bátorságom hozzá, hogy a jelenségről az atyát faggassam. Emlékszem, két évvel később azután megkérdeztem róluk az atyát, aki nemes egyszerűséggel és őszinteséggel válaszolt kérdéseimre. Ezt a dokumentumot szintén a fiókomban őrzöm. Így szólt: *Szeptember 20-án, amikor a szentmise után hálaimeit mondott az Úrnak a kórusban, a vikárius atya helyén, feltekintett a feszületre, és öt fénysugarat látott felragyogni Jezus kezéin, lábain és oldalán, amelyek felé tartottak. Megsebeztek, átszúrták kezét, lábait és oldalát, miközben az atya elmondhatatlan fájdalmat érzett, és látta, amint sebhelyeiből vér tör elő. Ott, a kórus térdeplőjén, az atya azon nyomban fájdalmas szeretet-elragadtatásba esett. Amint tudott, a cellájába vánszorgott, hogy megtisztítsa magát a vértől. Senki nem vett észre semmit. Ezt követően a sebhelyek egy időre eltűntek, mert az Úr meghallgatta az atya kérését. A későbbiek során azonban újra előtűntek, és mindenki számára láthatóak lettek. A rendi elöljárók utasítására három orvos, Romanelli, Festa és Bignami professzorok megvizsgálták, és jelentést írtak róluk.*

A háború alatt Pio atyát is behívták katonai szolgálatra, és Nápolyban számos orvosi vizsgálaton kellett átesnie. Minekutána tuberkulózisa e helyütt is megállapítást nyert, 1920-ig szabadságolták. Ebben az évben az atyának újabb orvosi vizsgálatnak kellett volna alávetnie magát, ám ő kijelentette, hogy úgy érzi, teljesen meggyógyult, és nincs szükség további ellenőrző vizsgálatokra.

1917-ben Gagliardi érsek végre megadta a felhatalmazást Pio atyának, hogy mindkét nem tagjait gyóntathassa. Akkoriban az emberek még semmi különöset nem tudtak róla. Csak annyit beszéltek, hogy a kolostorban él egy eléggé beteges, ám igen jólelkű szerzetes. Az érsek, aki ellátogatott a kolostorba, a rendház elöljárójának kérésére meg is adta a gyóntatáshoz szükséges felhatalmazást Pio atyának. Amikor az 1918/19-es évek folyamán az újságok hasábjain keresztül Pio atya ismertté vált, egyfajta néma hadjárat indult ellene, elsősorban a helyi papság és néhány, Gagliardi érsek támogatását élvező egyén részéről. Valódi sátáni hadjárat vette kezdetét, amelyben a rágalmozók vádaskodó, túlzó, légből kapott panaszokkal teli levelek özönét küldték Rómába. Az érsek egy nap e szavakat mondotta: „A hozzám érkező leveleket már el sem olvasom. Egyenesen továbbítom azokat a Szent Hivatalnak.”

Bovino püspöke, monsignor Cuccarollo egy nap azt kérte tőlem, hogy vessem papírra mindazt, amit Pio atya ügyében tudok, és írásban cáfoljam meg a rágalmozókat Rómánál. Én ezt feleltem a püspöknek: „Nemcsak hogy megtenném, hanem meg kell tennem, és meg is akarom tenni!” ...

(folytatás következik)

Don Gabriele Amorth: A tűzpróba második évtizede (1952-1962)

A Pio atyát érintő gyanúsítgatásokból konkrétumok lettek, mégpedig a legundokabb és legbűnösebb módon. Szerzetesek és papok ellen igazságtalan intézkedéseket hoztak, Pio atyának pedig minden magánbeszélgetését ellenőrizni akarták. Odáig fajult a dolog, hogy mikrofonokat helyeztek el a beszélgetőben, ahol az embereket fogadta, és gyaníthatóan még a gyóntatószékbe is. Tény, hogy egy olasz szerzőpáros háromkötetes könyvet írt ezzel a címmel: *Pio atya, egy áldozat története*. Ebben egyenesen azzal vádolták a Szent Officiumot, hogy mikrofonok beszerelését rendelte el. A kötetben a gyónásokban elhangzott beszélgetéseket idéznek az érintett személyek saját kezűleg aláírt kijelentésével: „Kijelentem, hogy elmondtam Pio atyának ezeket a dolgokat, de csak gyónás keretében.” Ezeket az oly súlyos vádakot soha nem cáfolták. Biztosan tudni lehet, hogy az egyik lelki gyermekével folytatott beszélgetés során maga Pio atya is észrevett egy elrejtett mikrofont a beszélgetőben és felkiáltott: „Idáig jutottak!” Ha a tűzpróba első évtizede alatt bebörtönözöttnek érezte magát, felfüggesztve a küldetését jelentő szolgálat alól, ezúttal úgy érezte, megfigyelik, mint a legelvetemültebb bűnözőt.

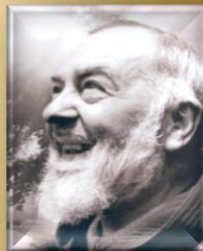
Ami a mikrofonokat illeti, nem tartom lehetségesnek, hogy a gyóntatószékben is elhelyezték volna őket. Az biztos, hogy a beszélgetőben elhelyezték. Olykor azonban megesett, hogy amikor Pio atyát lelki gyermekei felkeresték, nem csak beszélgettek vele, hanem kihasználták az alkalmat és kérték, gyóntassa meg őket.

Mintha ez nem lenne elég, az eddigiekhez más gyanúsítgatások és vádak is társultak. Elterjedt például a szóbeszéd, hogy nem tudni, kinek a kezében végzik az egyszer Pio atya, máskor a rendház, olykor pedig a Szenvedés Enyhítésének Háza címére érkező – hegynyi magasságban álló – levelek, amelyek gyakran adományokat tartalmaztak. Minden arra utalt, hogy a Sátánnak a Ház nagy műve ellen irányuló ostromára kell gondolni; talán arra tett kísérlet volt, hogy felfüggeszék a munkálatokat vagy egyenesen füstbe menjen az egész.

Marad a tény, hogy az apostoli látogatást tevő mons. Maccari által elrendelt intézkedések nem lehettek volna undokabbak és soha rosszabbkor nem jöhettek volna. Gondoljunk például a mindmáig fennmaradt vasrácsra Pio atya gyóntatószéke körül: azok számára, akik hozzászórtak ahhoz a helyhez, valódi börtönnek tűnt. Majd a püspökök és papok számára megtiltották, hogy az atya miséin szolgáljanak; azt hiszem, az Egyház történetében nem volt ehhez hasonló tiltás. Ami pedig még rosszabb: kötelezték az atyát, hogy harminc, maximum negyven perc alatt fejezze be a misét. Ez valóban a tudatlanság teteje volt, és arról tanúskodott, mennyire nem értették meg, mit jelentett Pio atya miséje, már az első évektől kezdődően, amikor Pietrelcinában mutatta be a négy órán át tartó miséit. Pio atya minden zűrzavar közepette, bár belsőleg maximálisan kesergett miatta, mégis határozottan az egyházi autoritások oldalára állt. Aki azt mondta neki, hogy bebörtönözték és megfigyelték, annak azt válaszolta, teljesen szabadnak érzi magát; aki azt a vádat emelte, hogy ezekkel a rendelkezésekkel vasrács mögé helyezték, annak azt válaszolta, mindezt az ő védelme érdekében tették...

(folytatás következik)

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

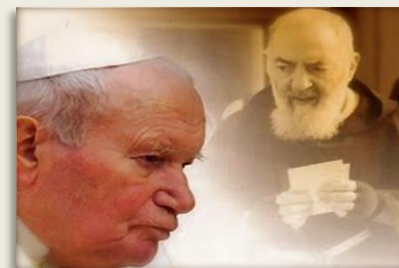
7/3.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (34.)

A mai kor emberének Pio atya példája nyomdokain járva, újra fel kell fedeznie Krisztus keresztségének valódi jelentését és értékét. Szívünket a kereszt szemlélése által meg kell nyitnunk a remény előtt amely Pio atya közbenjárásával egész életünket beragyogja és irányítja majd. Az önmegtagadás és a kereszt útján járva mindannyian eljuthatunk a végső célhoz, az üdvözüléshez Krisztusban. Pio atya gyakran ismételte a mondást: „Én csak egy szegény szerzetes vagyok, aki imádkozik.”

Pio atya lelkiségének alapvető jellegzetessége az Istennel megélt bensőséges és állandó lelki egység, amelyet az imádságon keresztül valósíthatunk meg. Az imádság a mi legjobb fegyverünk, „a kulcs, amely megnyitja előttünk Isten szívét”. A pápa a szentté avatási ceremónia zárásaként e szavakkal imádkozott Pio atyához:

„Kedves és alázatos szívű Pio atya, kérünk téged, taníts meg minket is valóban alázatosnak lenni, hogy mi is az evangélium kicsinyei közé tartozhassunk, akik előtt az Atyaisten felfedi majd az ő országát. Taníts meg minket fáradhatatlanul imádkozni, taníts meg minket bízni abban, hogy Isten mindig tudja, mire van szükségünk, mielőtt még bármit is kérnénk tőle. Add meg nekünk, hogy mi is az igazi hívő szemével lássunk, és a szegényekben és a szenvedőkben késedelem nélkül felismerjük Krisztus urunk arcát. A harc és a megpróbáltatások idején támogass minket, és ha elbukunk, add meg nekünk, hogy megtapasztalhassuk a bűnbánat szentségének vigasztaló örömeit.

Ültesd el szívünkbe a te Szűz Mária iránt érzett gyengéd szeretetedet, aki Jézus édesanyja, és egyben a mi égi Édesanyánk is. Te kísérj minket az égi hazába vezető zarándokutunkon, ahová reményeink szerint eljutunk majd, és ahol mi magunk is vég nélkül szemlélhetjük az Atya, a Fiú és a Szentlélek Isten dicsőségét. Ámen.”